

Sygn. akt II CSK 20/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Miejskiej Policji w Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 51/15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adwokat A. K., prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Szczecinie kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600,- (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód R. K. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 maja 2015 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 grudnia 2014 r. – wydanego w sprawie o zapłatę zadośćuczynienia za krzywdy spowodowane rzekomym pobiciem powoda przez funkcjonariuszy pozwanego Skarbu Państwa – Komendy Miejskiej Policji w Ś..

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód oparł wniosek na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że postępowanie dowodowe przed sądami obydwu instancji uchybiało zasadzie kompleksowego i pełnego wyjaśnienia sprawy, sąd bezzasadnie zastąpił konkluzje wynikające z opinii biegłego własnymi wnioskami oraz pominął zbadania w postępowaniu dowodowym okoliczności istotne dla zastosowania art. 417 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11 oraz z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11 – nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie wniosku przedstawionego przez powoda. W zakresie norm prawa procesowego, skarżący nie wskazał konkretnych przepisów prawa, które miały być naruszone, ograniczając się do przedstawienia własnej oceny prowadzenia sprawy. Odnosząc się zaś do wykładni przepisu prawa materialnego, skarżący wprost kwestionował podstawę faktyczną rozstrzygnięcia poprzez podważanie oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd. Jej badanie wykracza zaś poza kognicję Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. W tej sytuacji nie sposób dopatrzyć się kwalifikowanych naruszeń powołanych przepisów prawa procesowego i materialnego uzasadniających przyjęcie skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). O nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

db